

Για το «νέο λύκειο», λίγο πριν την αγιαστούρα...

Το εκπαιδευτικό σύστημα, ως θεμελιακός κρατικός θεσμός και ιδεολογικός μηχανισμός των κυρίαρχων, είχε διαχρονικά τον ρόλο της αναπαραγωγής των υπαρχόντων κοινωνικών σχέσεων και της διαμόρφωσης της ανάλογης συνείδησης στους μαθητές. Πειθαρχία απέναντι στους κανόνες και τους ανώτερους, ανταγωνισμός μεταξύ των μαθητών, αποχαύνωση στις αίθουσες της πλήξης, στείρα αποστήθιση εν είδη μόρφωσης και η όποια γνώση, να παρέχεται προσανατολισμένη στην εξασφάλιση των συμφερόντων των αφεντικών αυτού του κόσμου. Με την ανοχή, αν όχι και τις ευλογίες της μεγάλης πλειοψηφίας των εκπαιδευτικών/δασκάλων.

Το έχουμε ξαναγράψει και εμείς και άλλοι σύντροφοι πως το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος και αυτή η θέση μας παραμένει σταθερή. Ωστόσο η σημερινή οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση, καθιστά αναγκαία για τους εξουσιαστές, την προσαρμογή της παιδείας στα νέα δεδομένα και γίνεται προφανές πως σε συνθήκες καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης (και) η δημόσια παιδεία περισεύει.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι όμως, αυτές είναι μερικές μόνο από τις αλλαγές που φέρνει μαζί του το «νέο λύκειο»:

Για το ΕΠΑΛ (τεχνικό λύκειο)

- καταργούνται οι σχολές υγείας & πρόνοιας, αισθητικής, γραφικών τεχνών κ.α., περίπου το μισό ΕΠΑΛ, 20.000 μαθητές στο δρόμο.
- ακόμα λιγότερα μαθήματα γενικής παιδείας, ακόμα περισσότερη εξειδίκευση
- πανελλήνιες εξετάσεις και στις 3 τάξεις + πανελλήνιες για εισαγωγή σε ΤΕΙ
- 4ο έτος μαθητείας (7 ώρες τη βδομάδα στο σχολείο και οι υπόλοιπες ώρες, μέσω ΟΑΕΔ, εργασία με 9ευρώ μεροκάματο)

Για το ΓΕΛ (γενικό λύκειο)

- ακόμα λιγότερα μαθήματα γενικής παιδείας, ακόμα περισσότερη εξειδίκευση
 - πανελλήνιες εξετάσεις και στις 3 τάξεις + πανελλήνιες για εισαγωγή σε ΑΕΙ/ΤΕΙ
- Επίσης ιδρύονται τα ΣΕΚ, (δημόσιες ή ιδιωτικές σχολές επαγγελματικής κατάρτισης, μεταγυμνασιακή μη-τυπική εκπαίδευση) που παρέχουν μόνο κατάρτιση και όχι παιδεία, είναι διετούς φοίτησης, δεν δίνουν απολυτήριο λυκείου, και περιλαμβάνουν ένα 3^ο έτος σπουδών-μαθητείας, με εξευτελιστικό μισθό όπως τα ΕΠΑΛ. Ενώ για τα νυχτερινά λύκεια, θεσπίζεται κατώτατο όριο ηλικίας τα 20 για φοίτηση σε αυτά.

Όσον αφορά τους εκπαιδευτικούς, πέρα από τους 2200 καθηγητές που είναι ήδη σε διαθεσιμότητα, δημιουργούνται καινούριοι πλεονάζοντες μετά την κατάργηση τμημάτων. Τοποθετώντας τους σε διαφορετικούς τομείς του δημοσίου (πχ σε νοσοκομεία) αλλάζουν και οι εργασιακοί όροι, πχ μπορεί να προσληφθούν για ορισμένη σύμβαση 3 μηνών και μετά να απολυθούν. Για την κάλυψη των κενών στα σχολεία, αντί για αναπληρωτές (12.000 καθηγητές πέρυσι) θα προσλαμβάνονται ωρομίσθιοι με 400ευρώ μιστά. Όλα αυτά έρχονται να προστεθούν στις πειθαρχικές διώξεις: αρκεί μια οποιαδήποτε καταγγελία χωρίς καν να εκδικαστεί, για να βγει σε αργία κάποιος καθηγητής. Πρόκειται για ένα καθεστώς εργασιακής τρομοκρατίας το οποίο συν τοις άλλοις εξωθεί τον κλάδο σε «λύσεις» ανάθεσης σε μια συνδικαλιστική ηγεσία-γραφειοκρατία, εντελώς ανίκανη και υποτακτική.

Σίγουρα υπάρχουν κι άλλες τέτοιου τύπου αλλαγές, όμως δεν είναι στις προθέσεις αυτού του κειμένου να εξαντληθεί στο να παρουσιάσει απλά το πόσο φρικτό είναι το «νέο λύκειο», ούτε να αποκαλύψει το αυτονόητο: ότι αυτές οι αλλαγές κάνουν τους φρονητησιάρχες, και τα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια να τρίβουν τα χέρια τους με την νέα

πελατεία, και τα αφεντικά όπως και τους πολιτικούς να περιμένουν τους νέους εργαζόμενους-ψηφοφόρους με ανοιχτές αγκάλες, βέβαιοι ότι θα τους βρουν πιο χειραγωγήσιμους από ποτέ. Άλλωστε ούτε το παλιό ούτε το παλιότερο λύκειο-μοντέλο εκπαίδευσης, άφηναν αμφιβολίες για το ποιόν εξυπηρετούν. Το ζήτημα λοιπόν, είναι τι σημαίνουν όλα τα παραπάνω στο σημερινό επίπεδο του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού και πως θα απαντήσουμε εμείς.

Το «νέο λύκειο» γίνεται όλο και περισσότερο ένα σχολείο φυλακή για τους μαθητές, ένα μονότονο εξεταστικό κέντρο, ένας χώρος που ενταφιάζει, την ήδη νεκρή στα σχολεία, κριτική σκέψη και προωθεί ακόμα περισσότερο τον ανταγωνισμό, την παραγωγικότητα, τον ατομισμό. Στοιχεία ιδιαίτερος εκτιμητέα από το σύστημα. Πέρα από αυτό, το νέο λύκειο γίνεται μια όλο και πιο ξεκάθαρη (και πολωμένη) ταξική υπόθεση. Σε μια εποχή που η ανεργία εκτοξεύεται και οι μισθοί πιάνουν πάτο, οι συνεχείς εξετάσεις κάνουν ακόμα πιο δυσαναπλήρωτο το οικονομικό χάσμα μεταξύ εχόντων και μη-εχόντων. Ακόμα και η απόκτηση απολυτηρίου δυσκολεύει πολύ χωρίς την παρακολούθηση φροντιστηρίων, ενώ όσοι αποκτούν πτυχίο πανεπιστημίου θα είναι ακόμα λιγότεροι ανάμεσα στους πολλούς. Για όσους, λοιπόν, δεν αντέχει η τσέπη τους τέτοιες «πολυτέλειες» σε περιόδους κρίσης, η μεταγυμνασιακή, μη-τυπική εκπαίδευση αντικαθιστά το λύκειο και τις -όποιες- γενικές γνώσεις προσφέρονται εκεί, με στεγνή κατάρτιση. Φτηνοί αμόρφωτοι εργάτες, να ρίχνονται όσο το δυνατόν συντομότερα σε μια κανιβαλική παραγωγική διαδικασία, χωρίς εργασιακά δικαιώματα, χωρίς πνευματικά εργαλεία, με ένα χαρτί κατάρτισης για ...κουπί στο πέλαγος της ανεργίας. Ο καπιταλισμός χρειάζεται πειθήνιους πολίτες, να ξέρουν να κάνουν ένα πράγμα, όχι περισσότερα, να μη σκέφτονται, να μην αντιδρούν, να μη συλλογικοποιούν τις αντιστάσεις τους, να δέχονται τα πάντα στην απελπισία τους. Και το νέο λύκειο καλείται να κάνει ακριβώς αυτή τη βρώμικη δουλειά και να παράγει αυτό το ανθρώπινο δυναμικό που απαιτείται: τα γρανάζια μιας αναδιαρθρωμένης καπιταλιστικής μηχανής και τα πιόνια ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος.

Οι ατομικές λύσεις για τους «από κάτω», για το όλο και διογκούμενο κομμάτι της κοινωνίας των αποκλεισμένων, έχουν φύγει ανεπιστρεπτί, αφήνοντας πίσω τους ένα κενό που ακόμα δεν έχουμε βρει τον τρόπο να καλύψουμε. Η επίθεση κράτους και κεφαλαίου, είτε ενάντια στον χώρο της παιδείας είτε ενάντια σε καθετί δημόσιο(από τα αγαθά μέχρι το περιβάλλον), απαντιέται μόνο με αγώνες, συγκρούσεις, συλλογικές δράσεις, αλληλεγγύη και διασύνδεση μεταξύ των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας. Δεν περιμένουμε από κανένα διευθυντή σχολείου να λύσει το πρόβλημα των καταργηθέντων σχολείων, από κανένα δήμαρχο να αντισταθεί στη διάλυση των δομών της περιοχής του, από καμία ΟΛΜΕ να προκηρύξει αγώνες για να τους υπονομεύσει αργότερα η ίδια. Οργανώνουμε την άμυνα μας απέναντι στην καταστολή, στις επιστρατεύσεις και τους φασίστες. Κόντρα στην απάθεια, τη διαμεσολάβηση των καθεστωτικών θεσμών και στο «σώζω τον εαυτό μου σωθείτο», δημιουργούμε τώρα αντι-ιεραρχικά σχολικά συμβούλια, οργανώνουμε δράσεις μέσα και έξω από τα σχολεία, περνάμε στην αντεπίθεση. Ο κόσμος δεν κερδίζεται σε μια παλάμη που ζητιανεύει, αλλά σε αυτή που σφίγγεται σε μια γροθιά.

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΣΤΙΕΣ ΑΓΩΝΑ
ΑΠΟ ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Δαβάκη 20, Χαϊδάρη
papoutsadiko.espnblogs.net